

Граби
стирчали в гриві
вітру,
на греблі хмар
ковтали
жовч громи.
Обсипали
грудками неба
груди
холодний простір,
сірий крик
і ми.

Росте кріслате віття кров'яних дерев.
Росте дуга кохань нечутно, як росте волосся.
Ростуть горби на спинах, на щоках, в очах.
Ростуть горбаті і сміються губою колосся.

Я бачив.
Ростуть мозольні ємкості твоїх долонь.
Ростуть вітри на небі, як в воді дерева.
Росте бажання здержатись й вже не рости.
Росте в кістлявім віддиху страх доростання.

Громи
нагадують
стінки гробів.
Гріхи
грибами нарастають
на
узлуватому пні
уст і рук.
Обсипали
грудками неба
груди
холодний простір,
сірий крик
і ми.

Льєж, 10/5/1968 (стор. 75)

Збірка « [Навіщо про це згадую](#) » Видавництво «Зоря», Лювен, (Бельгія), 1969.